

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 3. Opiparu[m] & ferale Comitiss epulum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

lum, & affer ad me. *Quæ abiit, & fecit iuxta verbum Elia.* Quæ jam hoc mater faceret, quæ non diceret; *Quisq; sibi proximus, aut, Tunica pallio propior est:* Ego prius, cum filio meo, comedam; si nobis ipsis non sufficit, cur daremus tibi? Nihil horum dixit; sed Eliæ primùm dedit, prodigioso quodam hospitalitatis exemplo. Quo non solùm nihil amisit, sed lucrata est plurimùm. Nam & comedit ipse, & illa, & domus eius: & ex illa die hydria farina non defecit, & lecythus olei non est imminutus. Quin & aliud beneficium illi Elias contulit, vt defunctum postea filium eius à mortuis resuscitaret.

§. III.

Opiparum & ferale Comitum epulum.

Parem hospitalitem prædictus Comes, vtpote opulentus & omnibus rebus abundans S. Vdalrico non exhibuit, maius tamen beneficium reportavit. Nam postquam summis precibus obtinuit, vt pius Antistes apud eum diuerneret, res prorsus nouæ atq; stupendæ acciderunt. Iusserat Comes epulum splendidissimum apparari; iamq; accubuerant, & tot missus in mensam inferebantur, vt eorum ne numerandi quidem, nedum edundi copia esset. Ac, vt cum ventre

etiam

etiam oculos liceret satiare, stabant, inter cibos, pictæ ad elegantiam dapes, vernabant horti; germinabant de ferculis herbæ & gramina; saliebant in altum è sacchareis rupibus fontes; explicabant in orbem oculos & gemmatam caudam pauones. Denique quidquid tanto hospiti honorando eorum industria atque cupediariorum artes poterant elaborare, apponebatur. In sæculo ista magna videntur, & hominibus, corpori saginando deditis placent. D. Vdalrico omnia frustra fuerunt apparata. Nihil illi sapuit, nihil omnium pretiosorum attigit. Nempe alium illi cibum misit Deus, quem vulgus nesciebat. Siquidem, vbi cœptum est epulari, sub ipsa conuiuij initia, introducta est, in triclinium, miserandi vultus femina, emaciata, pallida, ossea; de cuius collo humanum caput, idq; tabidum catena reuinctum pependit. Hoc tam triste mulieris spectrum, in extremo triclinij angulo cum canibus prandere atque hordeaceo pane & aqua contentum esse cogebatur, ad mortem potius, quàm ad famem arcendam. Quod tam miserabile spectaculum non solum exterruit S. Antistitem, sed etiam à ferculis ad se totum rapuit occupauitque.

Omnibus igitur alijs rebus omissis; domi-
 num domus interrogavit, quænam esset æ-
 rumnosa illa, & quæ tantæ immanitatis
 causa? Conticuerunt omnes initio ad hanc
 interrogationem, neque ipse loci Comes
 statim erupit in responsa; sed aliquamdiu
 cogitabundus hæsit. Vbi autem visus est
 sibi satis iræ & verborum collegisse; mag-
 no sermonis pondere sic cœpit loqui. *Ve-
 nerande Præsul, Femina hæc, quam, inter ceteros
 hos, coram intueris, aliter quidem est à primis
 incunabulis enutrita, sed nempe è prima nobili-
 tatis domo oriunda aliter vixit, quam eam opti-
 mi parentes docuerunt. Siquidem è castissimæ
 educatione in putidam mœchã degeneravit. At-
 que, ut me clariùs intelligas; hæc uxor mea fuit,
 sed per adulterium mea esse desijt. Eapropter
 eam anno iam solido, in hunc, quem vides mo-
 dum, castigo, facinusq; hoc sanguine indignum,
 vindico; ut alia illius exemplo discant fidem tori
 habere sanctiorem. Porro cuculus meus fuit E-
 questris ordinis homo, cetera nobilis, hoc autem
 crimine & stemmatis sui infamia, & domus
 mea ignominia factus. Cuius proinde sceleratum
 à ceruice caput resectum, ferroq; vinctum, à
 collo amassa noctes diesq; pendulum feci, ut eti-
 am mortuum in oculis haberet, quem solebat*

vini

vinum in sinu gestare. Ob hoc flagitium, hoc meruit ornamentum. Atque hoc clementia mea est, torquatam feci, quam oportuit esse crematam. Beneficio meo vivit, per quam si stetisset, Agisthum meum iam dudum habuissem.

§. IV.

Facile esse errare, praesertim eos, quos zelotypia decipit.

Hæc contentiùs perorantem, quo sensu generosæ indolis femina audierit, vos cogitate; cettè, morte ipsa illi grauius fuit in catenis produci, &, coram tanto hospite, in angulo, cum canibus, bestia instar, pasci. D. Vdalricus, postquam audiuit, aula Dominam illam esse, Deoq; suggerente, intellexit, innocentem tam miseris modis discrucari, rogavit primùm Comitem, ut, quæ apposita erant, omnia iuberet auferi, mensasq; remoueri, non enim sibi quidquam sapere, aut famem esse ad mortales cibos, vbi animarum posset negotijs satiari. Postquam ergo Comitis mandato ablata fuerunt omnia, cœpit diuinus Antistes eiusmodi sermonem. *Magno me, Domine Comites, hospitij & conuiuij honore excepisti, maiore beneficio afficies, si, ut adium tuarum portas mihi aperuisti, ita & aurium osti apertum*